

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (S. Dimitriu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (M. Guzun, V. Sîrbu, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

16 august 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător
judecători

Viorica Puica
Oxana Parfeni
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Spoială Vladimir și de Spoială Vladimir, reprezentat de avocatul Tașco Vasile,
în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Galben Svetlana împotriva lui Spoială Vladimir privind încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 30 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La data de 01 septembrie 2020, Galben Svetlana a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Spoială Vladimir privind încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată (f.d. 3-4 vol. I).

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că la data de 03 februarie 2018 i-a acordat cu titlu de împrumut avocatului Spoială Vladimir bani în valoare de 9000 euro, cu termen de restituire la data de 03 august 2018, fapt confirmat prin recipisa întocmită. Însă, împrumutatul nu și-a executat obligația de a rambursa suma împrumutată în termenul stabilit prin recipisă, eschivându-se să returneze suma de bani împrumutată.

Reclamanta a notat că, adresările sale repetate către pârât, cu solicitarea de a-și onora obligația asumată, nu au dat nici un rezultat.

De asemenea, reclamanta a invocat că, potrivit recipisei, întocmite și semnate de către pârât, părțile au convenit asupra unei penalități, cu titlu de mijloc de garantare a executării obligației. Astfel, în cazul neexecutării obligației de restituire a sumei împrumutate în termenul stabilit, împrumutatul Spoială Vladimir s-a obligat să achite reclamantei o penalitate în mărime de 0,5% calculată din suma datorată pentru fiecare zi de întârziere.

Reclamanta a remarcat că prin neexecutarea obligației în termenul stabilit, debitorul a făcut să curgă penalitatea din 04 august 2018. Astfel, pentru perioada neexecutării obligației de restituire a sumei împrumutate, 04 august 2018 - 02

septembrie 2020, penalitatea constituie 34245 euro, menționând că penalitatea urmează a fi recalculată până la data adoptării de către instanța de judecată a hotărârii.

Reclamanta a precizat că cererea prealabilă înaintată pârâtului, la data de 14 august 2020, în vederea restituirii pe cale extrajudiciară a datoriei și a penalității calculate, nu s-a soldat cu succes.

În drept își întemeiază acțiunea pe dispozițiile art. art. 774-776, 858, 912, 947-949, 1242, 1247, 1248 Cod civil.

La 21 ianuarie 2021, Galben Svetlana, reprezentată de avocatul Gladchi Gheorghe, a depus cerere de majorare a pretențiilor, prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului a sumei de 9000 euro, cu titlu de sumă datorată ajunsă la scadență; a sumei de 40590 euro, care constituie clauza penală cu titlu de mijloc de garantare a executării obligației, pentru perioada neexecutării obligației de restituire a sumei împrumutate, 04 august 2018 – 21 ianuarie 2021 și a cheltuielilor de judecată, inclusiv taxa de stat în mărime de 25000 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 7000 lei (f.d. 36 vol. I).

Prin hotărârea din 10 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată concretizată depusă de Galben Svetlana împotriva lui Spoială Vladimir cu privire la încasarea datoriei rezultată din neexecutarea contractului de împrumut, a penalității contractuale și a cheltuielilor de judecată, ca fiind întemeiată. S-a încasat din contul lui Spoială Vladimir în beneficiul lui Galben Svetlana, suma datoriei rezultată din neexecutarea obligației de restituire a împrumutului din 03 februarie 2018, în mărime de 9000 euro, suma penalității contractuale diminuată în mărime de 9000 euro, iar în total suma de 18000 euro, în lei la cursul BNM din data executării hotărârii, a cheltuielilor de judecată reprezentate de asistența juridică în sumă de 5000 lei, și taxa de stat compensată în sumă de 10682,50 lei. În rest, anume în partea restului penalității și cheltuielilor de judecată, cererea s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 48, 54-59 vol. I).

La 31 martie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Spoială Vladimir, reprezentat de avocatul Tașco Vasile a declarat apel împotriva hotărârii din 10 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 52-53 vol. I).

Prin decizia din 30 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel declarată de Spoială Vladimir și s-a menținut hotărârea din 10 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 176-187 vol. I).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că speței îi sunt aplicabile prevederile Codului civil în redacția Legii nr. 1107 din 06 iunie 2002, în vigoare până la 01 martie 2019.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate, prin prisma motivelor invocate în apel și a materialelor cauzei, instanța de apel a concluzionat că soluția oferită de prima instanță este justă. Astfel, prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Cu referire la argumentele invocate în apel privind necesitatea remiterii cauzei la rejudecare, instanța de apel a respins argumentele apelantului Spoială Vladimir precum că, i-a fost încălcat dreptul al apărare prin faptul că instanța a examinat cauza în lipsa pârâtului și a reprezentantului acestuia.

La caz, instanța de apel a stabilit că, anterior ședinței din 10 martie 2021, ședința de judecată din 21 ianuarie 2021 a fost amânată la solicitarea reprezentantului pârâtului, avocatul Vasile Tașco, care a invocat antrenarea sa într-o altă ședință de judecată. Următoarea ședință de judecată a fost stabilită pentru data de 25 februarie 2021, la care nici pârâtul și nici reprezentantul acestuia nu s-au prezentat, avocatul Tașco Vasile solicitând repetat amânarea examinării cauzei. Prin urmare, prin prisma art. 205 alin. 4) Cod de procedură civilă, prima instanță corect a respins cererea de amânare repetată depusă de reprezentantul pârâtului și a purces la examinarea cauzei în fond, fiind amânată deliberarea și pronunțarea hotărârii pentru data de 10 martie 2021.

Subsecvent, instanța de apel a respins argumentul apelantului precum că, cauza a fost examinată contrar prevederilor dispoziției nr. 4 din 05 martie 2021 cu privire la stabilirea regimului special de lucru în cadrul Judecătoriei Chișinău, or, în alin. 1 lit. f) a dispoziției s-a stipulat că, se examinează cauzele ajunse la faza de deliberare, adoptare și pronunțare a hotărârii.

De asemenea, instanța de apel a subliniat că, pârâtul Spoială Vladimir cunoscând despre litigiul intentat de către Galben Svetlana împotriva sa și pretențiile formulate de aceasta, nu și-a realizat dreptul de a prezenta referință sau alte careva probe. Deși, potrivit avizului de recepție anexat la dosar, reprezentantul pârâtului, avocatul Tașco Vasile, la data de 26 ianuarie 2021 a recepționat copia acțiunii cu anexe, inclusiv și cererea de majorare a pretențiilor.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că la caz nu este întrunit nici unul din cele 3 temeiuri prevăzute de art. 388 din Codul de procedură civilă, necesare pentru trimiterea cauzei la rejudecare.

Instanța de apel a constatat că raportul juridic dintre părțile litigante este unul de împrumut, iar împrumutatul Spoială Vladimir nu și-a executat obligația de restituire a împrumutului, contrariul nefiind demonstrat. Prin urmare, prima instanță just a admis pretențiile reclamantei Galben Svetlana, acțiunea fiind întemeiată. Or, potrivit recipisei anexate la dosar în original, se confirmă că Spoială Vladimir a primit de la Galben Svetlana un împrumut în mărime de 9000 euro, însă nu l-a restituit până la scadența convenită de părți în recipisă, și anume până la data de 03 august 2018.

Referitor la argumentul lui Spoială Vladimir precum că, nu a fost probat faptul transmiterii banilor, instanța de apel a notat că unul din elementele definitorii ale actului juridic civil este manifestarea de voință, care la caz a fost oformată prin contractul de împrumut (recipisă) din data de 03 februarie 2018, cu ansamblu de clauze contractuale indicat în acestea. Prin urmare, examinând recipisa (contractul) supus litigiului, instanța de apel a reținut că, acest înscris confirmă faptul încheierii între Galben Svetlana și Spoială Vladimir a contractului de împrumut, în formă scrisă, este valabil, a produs efecte juridice și careva motive contrare nu s-au stabilit.

La fel, instanța de apel a notat că, prin recipisa întocmită, a fost instituită clauza penală în mărime de 0,5 % din suma datoriei pentru fiecare zi de întârziere. Astfel,

cuantumul penalității solicitate de reclamanta conform cerințelor concretizate constituie suma de 40590 euro.

Totodată, instanța de apel a conchis că la caz, sunt întrunite temeiurile pentru reducerea clauzei penale. Or, penalitatea calculată și solicitată de reclamant este excesivă și disproporționată în raport cu prejudiciul material ce urmează a fi acoperit prin penalitate. În speță, în ce privește limitele reducerii clauzei penale, prima instanță întemeiat a dispus reducerea penalității până la suma datoriei de 9 000 euro.

Instanța de apel a respins argumentul lui Spoială Vladimir precum că, instanța de fond incorect a identificat mărimea penalității contractuale, și că nu a ținut cont de situația financiară a pârâtului, or, careva probe în acest sens instanței de fond nu i-au fost prezentate. Totodată Curtea de apel Chișinău a constatat că, înscrisurile prezentate în instanța de apel nu sunt suficiente pentru a confirma situația financiară a apelantului Spoială Vladimir.

Având în vedere că instanța a conchis despre temeinicia acțiunii, subsecvent, prin prisma prevederilor art. 94 alin. (1) și art. 96 din Codul de procedură civilă, reclamantei Galben Svetlana urmează ai fi compensate și cheltuielile de judecată suportate compuse din taxa de stat și cheltuielile de asistență juridică.

La 05 decembrie 2022, Spoială Vladimir a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și casarea hotărârii primei instanțe, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în primă instanță (f.d. 2-8 vol. II).

În motivarea recursului, recurentul a menționat că soluțiile instanțelor ierarhic inferioare sunt neîntemeiate, lipsite de suport juridic și argumente fondate, pasibile de casat, fiind pronunțate cu aplicarea și interpretarea eronată a legii, cu încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și aprecierea arbitrară a probelor, erori ce au dus la soluționarea greșită a cauzei. Mai mult, cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată.

Recurentul a specificat că deși instanța de apel motivează citarea legală a pârâtului prin aviz de recepție și poștă electronică și a reprezentantului acestuia, avocatul Vasile Tașco, invocându-se respectarea prevederilor art. 205 alin. (4), 206 alin. (3) Cod de procedură civilă, aceste concluzii sunt declarative și abuzive ce nu corespund realității. Or, pârâtul nu a primit careva citații, cât și copia acțiunii la adresa de domiciliu și nu a semnat avizele de recepție nici personal și nici de către membrii familiei acestuia.

Mai mult, la materialele cauzei nu sunt anexate acte care ar confirma în mod incontestabil adresa de domiciliu a pârâtului și citarea acestuia. Astfel, locul de domiciliu al lui Spoială Vladimir este mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn, 31/2, ap. 232, iar pe această adresă nu a fost expediată și recepționată nici o citație, fapt inadmisibil.

Referitor la examinarea prezentei cauze în fond în lipsa reprezentantului pârâtului, avocatul Vasile Tașco, recurentul a subliniat că acesta a depus cerere de amânare din motiv de imposibilitate de a se prezenta la ședința judiciară, iar instanța a amânat cauza pentru data de 10 martie 2021, dată care conform dispoziției nr. 4 din 05 martie 2021, Judecătoria Chișinău activa în regim special, fiind examinate doar cauzele urgente care nu suferă amânare, or cauza civilă din speța dată nu se regăsea în cauzele ce urmau să fie examinate în regim prioritar și de urgență, fiind

la faza cercetării judiciare. Astfel, dacă instanța a decis examinarea prezentei cauze în regim prioritar, era obligată să emită o încheiere motivată în acest sens cu înștiințarea participanților la proces cu cel puțin 5 zile înainte de data ședinței.

De altfel, cererea avocatului Vasile Tașco, nu este o cerere de amânare, ci o cerere care confirmă că acesta cunoște despre regimul special instituit în cadrul Judecătoriei Chișinău și a faptului că nu a primit alte dispoziții, care ar permite examinarea cauzei la data de 10 martie 2021.

Recurentul a invocat că nici lui, nici reprezentatului său nu i s-a dus la cunoștință cererea de modificare a pretențiilor în sensul majorării din data de 24 ianuarie 2021, fiind cunoscut acest fapt doar la data când i-a fost adusă la cunoștință hotărârea motivată.

Recurentul a menționat, că potrivit hotărârilor contestate, la data de 03 februarie 2018, Spoială Vladimir a împrumutat de la Galben Svetlana suma de 9000 euro, până la data de 03 august 2018, iar în caz de neachitare în termen a sumei împrumutate, Spoială Vladimir s-a obligat să achite o penalitate în mărime de 0,5 % din suma datorată pentru fiecare zi de întârziere.

Recurentul a remarcat că conform art. 867 Cod civil, contractul de împrumut este un contract real și translativ de proprietate, respectiv, reclamanta este obligată să prezinte probe referitor la transmiterea banilor, prin prisma art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă.

De asemenea, recurentul a accentuat că recipisa din 03 februarie 2018 nu poate fi atribuită în calitate de contract de împrumut, or nu este clar locul încheierii actului juridic civil, momentul transmiterii de facto a banilor, fiind întocmită în mod incomplet, fără a fi indicate informații despre părțile contractului de împrumut.

Referitor la încasarea penalității în sumă de 9000 euro, recurentul a invocat că aceasta încasare este neîntemeiată, din motiv că prevederile art. 630 alin. (1) Cod civil, permit instanței de judecată să micșoreze clauza penală, atunci când aceasta este disproporționat de mare în raport cu prejudiciile real suportate de către creditor sau când aceasta este disproporționat de mare în raport cu circumstanțele cauzei.

Recurentul a reliefat că cu titlu de temei de fapt al incidenței în prezenta speță a prevederilor art. 630 alin. (1) Cod civil, instanța de fond și apel incorect a identificat mărimea penalității contractuale, or, aceasta fiind excesivă și disproporționată în raport cu situația financiară a pârâtului cât și a mărimii datoriei.

Astfel, recurentul a indicat că este unicul întreținător al familiei și are la întreținere doi copii minori, având și un credit imobiliar pentru locuința familiei pe un termen de 15 ani, până în anul 2035. Prin urmare, prejudiciul cauzat reclamantului este în sumă de 9000 euro, ce constituie suma împrumutului nerambursat, iar clauza penală admisă de instanța de fond și apel de asemenea este de 9000 euro, care evident este excesivă și disproporționată în raport cu prejudiciul.

Recurentul a făcut referire la realizarea principiului unificării și uniformizării practicii judiciare, prin invocarea unor cauze similare în opinia sa.

Aceleași motive de fapt și de drept au fost reiterate în recursul depus de avocatul Tașco Vasile, în interesele lui Spoială Vladimir, la data de 29 martie 2023, prin intermediul poștei electronice (f.d. 25-30 vol. II).

La data de 29 martie 2023, Spoială Vladimir, reprezentat de avocatul Tașco Vasile a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și casarea hotărârii primei

instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea depusă de Galben Svetlana să fie respinsă (f.d. 18-24 vol. II).

Suplimentar celor invocate în cererea de recurs depusă la data de 05 decembrie 2022, a menționat că, recipisa din 03 februarie 2018 nu este oformată (scrisă) de către pârâtul Spoială Vladimir, iar în acest sens nu a fost efectuată o expertiză grafoscopică pentru a determina dacă anume Spoială Vladimir a scris recipisa și a primit suma de bani.

Recurentul a notat că instanța de apel a emis o decizie pripită și contradictorie, fapt ce indică incontestabil la încălcarea de către instanță a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială atât a apelului, cât și a cauzei deduse judecării. Or, în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 30 noiembrie 2022.

La 02 februarie 2023, prin intermediul poștei electronice, în adresa reprezentantului recurentului, a fost expediată copia deciziei motivate (f.d. 188 vol. I).

Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că, recursurile declarate de Spoială Vladimir, la 05 decembrie 2022, și de avocatul Tașco Vasile în interesele recurentului, la 29 martie 2023, se consideră depuse în termenul stabilit de lege.

Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Galben Svetlana, la 08 februarie 2023, copia cererii de recurs depuse de Spoială Vladimir, iar la 29 martie 2023 copia cererii de recurs depuse de Spoială Vladimir, reprezentat de avocatul Tașco Vasile, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisorile de însoțire, anexate la materialele dosarului (f.d. 11, 36 vol. II).

La data de 27 februarie 2023, Galben Svetlana, reprezentată de avocatul Gladchii Gheorghe a depus referință la recursul declarat de Spoială Vladimir, solicitând ca recursul să fie declarat inadmisibil (f.d. 14-17 vol. II).

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursurilor, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursurile declarate nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar

chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de Spoială Vladimir și de Spoială Vladimir, reprezentat de avocatul Tașco Vasile, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Spoială Vladimir și de Spoială Vladimir, reprezentat de avocatul Tașco Vasile.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Viorica Puica

judecători

Oxana Parfeni

Ion Malanciuc